

Et af de store krav i vor mission

Boredrag holdt ved sommerferien for preiter ved W. S. Stolee.

"Høsten er stor, men arbejderne er faa." Vi husker alle i hvilken forbindelse det var at por Herre udtalte disse ord. Og jeg tænker alle vil medgi, at når der noget som var sikkert, saa var det dette, at høsten dengang var stor. Sele verben saa jo der udbredt for hans sie som en stor oger, moden til høst. Men, hvor mange er det som vil indse at den høst som Jesus pegede udoer, idag er stærre end hin gang? At der idag er flere høstinger i verden end for 1900 aar siden? Og dog er det saa.

Høsten er stor. Vi har faat meget at bestille ude paa den store oger. Jo mere vi oplyfter vore sine og fer, jo mere ser vi; opgaven i sin værdige udstrækning, nød og krav saa udoer alle grænser, at det formelig foimter for tanken.

Det er som naar den reisende faar første glimt af Mt. McKinley. Svem ihulde tro at det er Amerikas højeste fjeld som ligger der hende, lidet og laet, i horisonten 150 mil borte? Men kom nærmere, og du vil synes det er som om hele verden hæver sig mod himlen!

Missionsgjerningen kan se nok saa liden og uvæsentlig ud for somme folk, men det betyr kun at de endnu staar saa langt borte fra den. Sa bare Børgerne saa føre dem nærmere, saa skal denne gerning bli saa overvældende, synes saa stor, at alt andet blir lidet i sammenligning.

Ja, høsten er stor, urimelig stor. Og Luthers ord, vor egen magt er indet kær, kan vel aldrig anvendes bedre end netop her. Men saa er det, Gud hvi lov, heller ikke vor egen magt vi prøver at sætte op imod denne værdige opgave! Nei, det er saa trostigt at vide, at saa stor høsten end er, saa stor verdens nød end er, saa er dog høstens herre og verdens frelser saa langt, langt, større! Og han er med sine i denne opgave. Guds aand skaber sig stedse nye vidner, skaffer tilvæie stedse større midler, aabner stedse nye veie, bringer menigheden stedse nærmere hen til de myldrende masser som er uden Gud og uden haab i verden.

Saaledes har ogsaa vi som kirkefolk og menighed haat noget at bestille i den store høst. Det er en naade som vi bør takke for. Og hvad mere er, han har veljaget os med frugt. Han har, med andre ord, vedkjendt sig vor arbejde. Naar nu det er tilfælde, saa bør vi vel være tilfreds og la ellers hver dag ha nok i sin egen pløge. Ja, det er sikkert det letteste. Nei, tilfreds maa vi ikke, jaar vi ikke lov til at bli. Det er farlig det, maaske det værste som kan hende os som missionsfolk. Og jeg er kommetider bange for at det er netop det vi holder paa at bli. Man blir ikke populær ved at gjøre folk utilfreds med det de gjør for Børgerne, — men, brødre, der er lidet at være fry af. For det første, saa har arbeidet, paa langt nær, ikke været drevet med den kraft som fagen selv frugtjener, og for det andet saa har frugterne været smaa, endog i forhold til den kraft vi har lagt ind i det. Det er dette tunge misforhold som jeg med vilje nu lægger frem for eder. Maaske det hadde passet bedre paa en missionskonferens, men der er ialfald en side som berører os som arbejdere i Guds menighed herhjemme. Det skal vi saa se senere.

Naar jeg talder frugterne imaa i forhold til det arbejde som er nedlagt, og de midler som er brugt, saa er det ikke en anklage eller anke mod høstens herre. Naar han gir vort til det som vi planter og vander, saa er det naade. Ikke heller er det en anke mod dem som derude staar "tunget i striden," de faar sin løn med taarer, og de har ofte nok an-

tegtelser alligevel, netop paa dette punkt. Saa vi maa vogte os for at lægge sten til deres byrde.

Men er det udslag af vantro og utaalmodighed, naar vi nu efter en hel menneskealders vicsfomhed holder opgjør med os selv, om vi veier bort arbejde, og om vi spør os alvorlig om vi ikke kunde ha brugt andre og bedre arbejdsmetoder, om vi ikke nu i løs af saa lang eriarung har slaat ind paa bedre veie for at naa et bedre resultat?

Jeg vover at paastaa, at selv om den som planter og vander, er intel, saa kan han plante og vande paa en lig maade at voksten i stor grad enten fremmes eller hemmes.

Jeg vover ligeledes at paastaa at der er forholde paa vore marker som vi endnu ikke har tat det tilsværlige henblik til, forholde som i væsentlig grad vil bevæie mindre eller større frugt. Andre missioner har set det og indrettet sig derefter, saa at de, med samme slags høstinger, samme slags nøre forhold, samme slags klima, har meget større frugter at opvise end vi. Blant forfællige ting som kunde træffes frem, vil jeg saa lov at vege paa et saadant forhold.

Over halvdelen af vore høstinger er kvinder. Det vil si at der paa vore fester er mellem 4 og 5 millioner høstingekvinder. Men det er da vel ingen ny opdagelse! So forsaavidt som det angaar vort arbejde i de foundne dage, saa kan det vistnok kaldes en opdagelse.

Hvordan det? Ja, denne ene halvdel af vore høstinger har været ierlig lidet paaagtet.

Skal et høstingefolk omskibes til et kristent samfund, saa maa der kristne hjem til. Skal der bli kristne hjem, saa maa der findes kristne kvinder, husmødre, i hjemmet. Et et kristent hjem betyr ikke at der er en kristen mand i huset, men at den som opdrar barna og styrer derinde, er kristen. Manden derude kan være velmenende nok, men er konen høsting, og hendes mor høsting, saa fatter han sin tro paa spil. Og som oftest taber han spillet.

Kvinderne er de sejgeste og feneste til at faa overbevist om sandheden. De er vistnok mere religiøse af natur og holder derfor krampagtig fast paa det gamle. Selv om det gamle var hendes forbandelse fra umindelige tider, selv om hun har været betragtet som skade og dyr, saa er hun dog alligevel afgudens hjerte og bedste stette. Hun søger for at de gamle skikke holdes ilde, enten faa de andre i huset befænder sig til Kristus eller ikke. Den menighed som bestaar for det meste af mand med hedske hustruer, har derfor liden fremtid for sig. Vi har sagtens oplevet nok af dette i vor mission! Folket, og da især mandfolkene, strømmer ofte til i masser. Det gif som boarluff over markerne. Man vilde gaa til daabundervisning, man vilde bli kristen. Og mange blev døbt. Men saa kom de fju magre aar, med ligegyldighed, frastald og misnød. Hvad var grunden? Noget sier det var fordi det hele hadde tabt nybens interesse. Der er opgangen og nedgangenstider i Guds riges laar, si er andre. Alfor liden missionshjerlighed her i kristenheten, mener mange. Der kan være noget i alt dette. Men jeg kan ikke med disse aars erfaring bare mig for at paastaa at det skyldes i stor grad vor missionspraxis.

Sos os var det mandene som først blev grebne. Men det stanset med det. Vi fik paa den maade en kristendom udenfor hjemmet. Var det rart om der da blev stans og frastald? Men man sagte da vel ogsaa at vinde kvinderne for Gud? Ja, i

noget grad; men det viste sig at være et overmaade vanskelig arbejde. Og dette igjen hadde sin årsag. Den som sender hedskefabels gramløse uheldighed og ifidne tankegang, ved at det er uheldig vanskelig for en mand at missionere blandt hedske kvinder. Enten kan er gift eller ugift, enten hne er gifte eller ugifte, det moralske niveau er saa lavt, at hans beslag, hans ord og optræden, blir optat i tvæidig om ikke best fremlig mening.

For den hvide missionær er det selvselgelig bedre end for den indfødte evangelist. Men naar man betænker at man er i et land hvor hvide soldater og handelsfolk gaar paa husbeslag til de indfødte kvinder, saa kan endog en missionær beslag sætte folks tunge paa glid til mere skade end gavn for missionen.

Men den indfødte evangelist er, som allerede antaget, langt værre stillet end missionæren. Er vedkommende kvinder gift med kristne mænd, saa kan det vel til med gaa, men er mændene høstinger, saa blir der mistanke og ifestale. Og forresten saa har vi det mislige forhold haade i Sina og Madagaskar, at de kristne mænd har liden iver for deres egen feners frelse. Og ofte blir enden den, at kvindernes hedske skab viser sig stærre end mandens kristendom, ja desværre selv om han er evangelist.

Jæstelsen af dette var et farlig misforhold, som man sig om efter boremiddel, og fandt ganske naturligt at man maatte faa fat i de unge pigerbarn og saa dem opdragt i gudsfægt og til kristelig samfund. Om hse tid vilde saa de unge evangelister og andre kristne saa sig kristne koner og kristne hjem. Tanken var god, og snart blev der pigeasuler haade her og der. Men resultatet har paa langt nær ikke været til forventningen. Den som sier noget andet, har lidet kendskab til forholdene. Men hvad var årsagen? Var ikke pigerne hulle, lovende? Jo. Men der var en mor og en tvigermor som var det modsatte, og et par bedstemødre og en hær af tante som var endnu værre. Disse gamle kvindedøveler hadde hugten og begge ender, og de sørgt nok for at aandsretningen i det unge hjem blev som de vilde ha den. Og hedskefabel flovrette om trent som før.

De som først fik sie paa misligheden ved hele dette system, var den latolske kirke. Den indsaa tilslut, at i nutidensmissionen er munkene alene lidet tes. Men der var tusendis af barnhjerterige søstre som vilde gaa, og de fik indpas hvor pater og munk maatte staa udenfor.

Der er meget at udsætte paa romerkirken, haade i lære og sin, men at den desuagtet har et saadant fast tag i saa mange høstingefolk den dag idag, har den disse selvopofrende barnhjerterige søstre at takke for.

Vor kirke har, som ventelig er, ikke let for at lære noget af katolikkerne. Det var England og Amerika som først saa at romerkirken hadde noget som var værdt at efterligne. De saa til eksempel at Indien var og maatte saa høre det ad den eneste alle de dygtige mænd som virket der. I Indiens kvinder var stængt inden laas og mure, med dødsstraf for den mand som voved sig ind. Skulde Indien bli frelst, saa maatte Indiens kvinder saa høre evangeliet. Og de maatte saa høre det ad den eneste mulige vei, nemlig ved kristne kvinder. Det var begyndelsen til Zenana missionen. Og Indiens døtre saar nu stadig beslag af dygtige, modige bibelkvinder og diakoniser, saa at resultatet og udsigterne i det land er lysere end ellers i hele den hedske verden. Fremad gaar det, ikke ruffes og lunefuldt, men som en værdig flod.

En af Indiens oplyste høstinger udtalte ganske nlig følgende:

"Vi er ikke tad eders stolte, ti vi behøver ikke at sende vore barn til dem; vi er heller ikke bange for eders præfener, ti vi er ikke nødt at gaa og høre paa eder; men vi frugter eders kvinder. Kommer de, saa vinder de vore hjem og vore hjerter, og hvad er der saa tilbage for os?"

Det som er lagt om Indien, kan anvendes paa hele den muslimedske verden med sine 200 millioner sjæle. Skal deres kvinder frelles, saa maa kristne søstre i Vesterland finde veien ind til hjerter og hjem. Og her kom vist gamle Thomas Schalmers ord bare paa sin plads: Naar det gjælder barnhjerterige arbeide, er en kvinde saa god som fju og en halv mand."

Vor kirke har været sen med at ville gaa den vei! Saaledes gif der 43 aar før det N. W. selskab sendte ud sin første diakonisse til Madagaskar. Men da man endelig fik sinene op for hvad hun kunde udrette, saa kom der flere. Og nu er der nok saa mange kvindelige arbejdere i den mission. Gvem har vel ikke hørt om søster Marie Hørd ved Spedalske-hjemmet paa Antsirabe? Tank at ho daglig tilsyn med en flok paa 800 elendige ilde medfærner! At gaa der i mange aar og helle og trælle og andre deres nød lige ind i døden! Intet under at haade Frankrige og Norge har tilkjendt hende offentlig ære og udmærkelse. Intet under at Antsirabe har et godt navn blandt det gassiske folk. Nu er man ogsaa kommen saa langt at der er flere indfødte bibelkvinder i selskabet tjeneste.

Men vi? Jo, ogsaa vi begyndte at indse at noget maatte gjøres for kvinderne. Og saa vi indsaa at der maatte kristne hjem til, om arbeidet skulde bli permanent. Og da til og saa vi bygget et pigeasul. Men vor erfaring blev den samme som saa mange andre. De unge kristne kvinder som gif ud fra asplet, var ikke stærke nok til at staa sig mod mor og tvigermor og de andre "mødre" i nabolaget. Svad vi mofommelig hadde bygget op i de 6-8 aar paa asplet, blev som oftest ødelagt paa langt fortere tid ude i det daglige liv.

I Sina har vi ogsaa drevet pigeasuler; men om det er et vellykket eksperiment, vil først tiden vise. Sagen er den, at har vi gjort lidet for den gassiske kvinde, saa har vi gjort forholdsvis endda mindre i Sina for hendes hedske søster der. Noget saa derude blandt vore arbejdere har faa; hun paa stillingens alvor og floar til ind for den fineste kvindes redning, men svært lidet er bli gjort.

Altsaa, med al ære for vore missionærens arbejde hidtil; med anerkjendelse af det haarde stræv som vore indfødte evangelister staar i; med tak for vore pigeasulers modige virke, saa staar vi dog i dag ansigt til ansigt med den kendsgjerning, at de solide frugter er faa og smaa. Skal vi ikke nu, med den erfaring vi og andre har gjort, prøve at anlægge hele arbeidet paa en bredere og stærre basis? Naar erfaringen viser at kvinder maa vindes før der blir tale om nogen videre fremgang, og naar erfaringen viser at kvinder kan bedst frelles ved kvinder, skal vi da ikke indrette os deretter? Jo, det tror jeg nok alle er enige i. Men fjære, vi har jo en flok diakoniser og bibelkvinder derude, vil du si. En flok ja. Paa Madagaskar nu for sigelikket to diakoniser og to bibelkvinder. Efter alle disse aar! Sina har flere i tal, men færre i forhold, derfor man tar de mange hedske kvinder i betragtning. Det er min tro at vi maa ha 10 gange saa mange kvindelige arbejdere som vi nu har. Og da mener jeg ikke fem eller seks gange, men akkurat ti gange. Alligevel vil de de saa et saare tungt læs at dra. Men tar du ikke de gifte kvinder,

missionærenes hustruer, med i betragtning? Nei, dem lar jeg med forjet ude af betragtning. Det er vistnok nogen som er sfinere udenfor hjemmet end indenfor; men den gifte kvindes store missionsvald er at stille sig at hjemmet blir et mønster for de indfødte kvinder. Mere bør man ikke vente af den gifte kvinde.

Saa samme tid som alle vil paastaa, og det med rette, at den gifte kvinde haade kan og vil ofre hele sin tid i missionsens tjeneste, sei som de er for de bligter og befomringer som et hjem fører med sig, saa er der en anden side ved sagen som ogsaa er værd af ta med i forbigaaende. Det er ikke en hovedsag, men en temmelig nærgaaende, om end ufin, bijag. Det er nemlig den økonomiske side af sagen. Vi kan betale to, ja endog tre kvindelige arbejdere med den løn so men ældre missionærs familie oppebærer. Vi vover at gjære den paastand at vi paa Madagaskar, og vistnok ogsaa i Sina, kan bedre klare os med saa mænd end saa kvinder; men saa maa det ikke forstaaes dithen at vi maaske nu snart har faat nok af mandlige missionærer. Nei, vi trænger endnu en oarlig tilføist af mindst seks for at holde det gaaende fremover. Men da trænger vi tre gange seks af yngre kvindelige arbejdere hvert aar.

Nu, sig er stillingen, som jeg ser den. Maaske jeg har fikret saa meget paa den, jo nærmere den som mig ind paa livet, at den har fyldt hele min synskreds, som naar man kommer nær de vægtige snefjælde i Alaska.

En ting vil jeg dog be om. Dere maa ikke standse bestyrelsen! Er der, som jeg tror, et sjaabnevangert misforhold tilfælde, saa er det ikke bestyrelsens skyld. Den kan ikke gaa fortere end samfundet gir den lov. Saa længe der er saa liden forståelse af fagen ude blandt vore præster og menigheder for det kvindelige arbejde i kirken tjeneste i det hele tag, saa nytter det hverken for missionærene derude eller bestyrelsen derhjemme at tigge om diakoniser og bibelkvinder. Den slags frugt vokser nemlig ikke paa hvilken som helst bukt. Der er bare et sted den findes, og det er vore menigheder. Derfor er det jeg tillod mig at lægge det frem for eder. Saa faar I gjøre som I finder rettest, og dermed ogsaa ta ansvaret.

Vi maa saa flere kvindelige arbejdere i missionen. Og skal vi faa dem, opmuntre dem og søge for at oplære dem til diakoniser eller bibelkvinder i vor mission.

Et diakonisehjem har vi i Chicago; mange synes at ha plent at faa er tilfældet. Men det er skole for vore missionsdiakoniser, som vi har al grund til at være taknemmelig for. Det arbejde som disse har faat gjære i Sina og paa Madagaskar, er diakonisehjemmets Hjemme freugt.

Men vi har ingen bibelskole for vordende bibelkvinder. Vi har allerede lidt store tab i vor mission fordi der var reformerte bibelskoler hvor vi ingen hadde. Denne stilling er uholdbar og uforjærlig.

La os nu ta haand i haand og beslutte os til at gjære noget. Gjære noget for at diakonisehjemmet holdes med unge, sterke, fromme kvinder som vil vie livsdagen lang til høstingernes frelse; gjære noget for at vore vordende bibelkvinder og lærerinder kan faa sig en god, tidsmæssig og saumæssig skole.

Brødre, ta fat paa denne sag med det alvor den fortjener! Det er høstingernes frelse som staar paa spil. La eder ikke skræmme af at det høre saa nat og radikal ud! Det er hværten nyt eller uværel. Det har vist sig at være det rette skridt for andre, hvorfor da ikke ogsaa for os? Det er først naar vi anstrænger os af alle kræfter at vi har løfte om at vort arbejde ikke er forjævet i Serren!

(Othneraeren.)

Teller-Missionens Barnehjem

Revideringer for Gaver. Nedenstående er revideringer for gaver til Teller Mission mottat av mig direkte gjennem vinterens løp.

Dette Biggerfon (tidligere lærerinde), fire fjoler; Sjømand L. Winfield, Teller, litt julegodt til børnene; Eddie Sugarauk, en bære; John Anafantuk, 3 store pene slagtede rensdyr til en værdi av \$57; Fair Square Girls' Sewing Club, Santa Barbara, post. Hernagels forrige kald, julegaver til børnene, i. i. lefetsi, fjoletsi, o. lig. Miss Cnestvedt, kalkun og juletsi, paasteg, hermetikk, poteter, o. lig. til en værdi av \$9; George Elgshaf, 2 rensdyr (et til L. W., slagtet, og et levende, til M. S.) værd \$25; Keelak, rensdyrskjøl til jul, \$4; George, litt toff; Agiopat, 2 gange, og Okof, een gang til hundene; David Willona, 2 levende rensdyr til slag, Mrs. Sjøvren, Parland, \$2.00; Mrs. Aglus, Parland, \$2; Gulhaugen, 1 hue, 1 stindhue, 2 par jellid mufflusk, 1 par rensdyrskind mufflusk, 2 rensdyrskind parlos og stindvatter; Mr. McConnell (en minearbejder), fjøl og frugt. Desuten kan nævnes fjøl og fugle som forskjellige effimoer har git os; noget arbejde Mr. Aweet, Teller, gjorde meget billigt; et læs med god ved som Keelak brakte; hemslesofringen paasteg \$10, hvilket ogsaa skulde gaa til missionen, samt 25 effimulater av "Our Friend," hvilke kommer hit regelmæssig og bærer D. W. Tornes navn. (Mr. Tornse dansk, var missionær her to aar for en tid siden men er nu død.) Og la mig ikke glemme søndagskolens kollekt, som efter høsternes eget ønske skulde gaa til den nye kirke i Agloo, og som efter kasserens eget regnskap viser et beløp paa \$1.49.

De stoppede tepper, jeg lovet at fortære for, er endnu ikke kommet, da dette rapporteres. Vi overlater da det til den nye mand.

For ovenstående opregnede gaver vil jeg da saa lov til haade paa missions og vore egne vegne at takke. Særlig vil vi markes os, hvad effimoerne selv har git. De kunde gi mer, det er sandt, og ikke liden nogen nød detav; men la os huffe paa, at de er vant til at se paa missionen som den, der skal hjælpe dem, og ikke en, de trænger at hjælpe. Sæller ikke forstaa de stillingen, som den er, og hvor meget Gud fræver om dem som hans disciple. Naar de alikevel gir, er det stort. La de nye folk kunne vise os en flere om ikke større gaver næste aar. For det vilde ikke stabe, om effimoerne elkket sin mission mere, end de gjør. Og hvad vi elsker, gir vi til; hvad vi gir til, elsker vi. Det gaar haand i haand.

Kort Overfigt, 1916-17.

Som allerede bekjendt var det mislingepidemien i 1900, som ga statet til oprøtelsen av Teller missions barnehjem. Den gang blev flere foreldreløse børn tat ind. Regjeringens skole blev benyttet, indtil høstoden bygget sit eget hjem i 1907. Siden den tid har mange børn gaat ut og ind av dette huses døre, faat legemlig og aandelig bleie og hjælp. I aar har vi hat bare 7 børn, Charlie, Ida, Margaret, Efibruk, Vertha, Rebecca og Elizabeth. De to førstnævnte av disse er nu konfirmeret og vil vel snart reise fra os. Margaret har vært ved hjemmet, siden hun var 11 maaneter gammel. Hun læste ogsaa til konfirmation, men da hendes foreldre er katolik vilde de ha hende til bafe. Vi lat hende da gaa; ti Margaret var ikke av den beste sort heller, svært doven, opstæffig og altid sur og grættien. Efibruk er en noget ældre pife, som har vært her i lang

(Forts. Side 3.)

Pacific Herald
 Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
 Redaktør: Pastor O. J. Ordal.
 Phone Main 4370.
 912 So. 15th St., Tacoma, Wash.
 Bladet koster
 for Aaret \$.75
 For Aaret til Canada eller Norge 1.00
 Betaling for Bladet sendes til "Pacific Herald," Parkland, Wash.
 Nyheder maa sendes saa tidlig i Aagen, at de rækker hertil senest Tirsdag.
 Adressforandring.—Naar en Abonnent forandrer Adresse, maa denne straks opgive baade den nye og den gamle Adresse for at Bladet kan bli vantsat til den gamle og i Stedet sendt til den nye Adresse uden Ophold.
 Entered as second class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

MERK.

Naar de Indsender Betaling saa se efter paa Adresselappen om der bliver kvitteret. Det tager omtrent to Uger for Kvitteringen kommer. Hvis der indsaender sig Peli, som ogsaa kan haa, se, saa skriv straks. Hvis de ventor med at gliere dette, falder det svært vanskeligt at faa det rettet. Hjaelp ogsaa med dette.

Alle Penge, som sendes til Herald, skal sendes adresseret:
Pacific Herald,
Parkland, Wash.
 Send ikke Penge til Redaktøren, da det holder Brøderi.

Læsere af "Herald" bør handle med dem, som overfører i "Herald."

Program

for den store fællesfest ordnet af menighederne i Seattle, Wash., tilhørende Den Nordlutheriske Kirke i Amerika søndag den 30te Sept. 1917 i Plimouth Church, Seattle, Wash.:

- 1—Benediction.
- 2—Salme
- 3—Andagt, Past. Odd Gornitzka
- 4—Solo—Alfred Halvorsen
- 5—Salme
- 6—Lese, Dr. S. G. Stub
- 7—Sang, Nordmandenes Sangforening.
- 8—Gymn.
- 9—Speech, Prof. L. B. Bee
- 10—Solo, Miss Evelyn Dare
- 11—Offertory
- 12—Gymn.
- 13—Lord's Prayer and Benediction, Rev. V. C. Bergesen
- 14—Psallude.

Fra vort Virkefelt

Tacoma, Wash.

Vor Presters Korst Luth. Kirke, Sud 3 og 17de Gade, O. J. Ordal, Prof. Søndagskole kl. 9:30. Søndagsmessen holdes sammen med de andre nordlutheriske i Tacoma Theater, 9de og Broadway, kl. 10:30. Formand Dr. S. G. Stub fra St. Paul, Minn., holder Festprediken. Missionær optages. Aftenang på Engell kl. 7:30. Pastor Ordal vil prædike om Høstens Vær om Englene.

\$1.00

starts a savings account in our bank.

IF YOU WANT TO GET AHEAD, START RIGHT — GET ON THE RIGHT TRACK — START NOW.

Scandinavian American Bank

J. E. Chilberg, President
 Gustaf Lindberg, Vice-Pres.
 H. Berg, Ass't Cashier
 O. S. Larson, Manager

Mrs. Chr. Stavens, som i mange Aar har boet her i Tacoma og været Medlem af vor Menighed reiste Mandag Aften i følge med sin Søn og hans Familie til New York, hvor hun for Fremtiden skal bo. Vi vil sige Mrs. Stavens. Men vi bed, at det vil bli hyggeligt for hende at faa bo i Nærheden af Sønnen. Gud velvillige hende.

Mrs. G. A. Trethim fra Vellingham var en Gaestur til Tacoma og besøgte flere af sine mange Venner her denne Uge. Datteren Sedvig Joim og Barn reiste Mandag fra Seattle til sit hjem i California. Hun har været hjemme hos Moderen i Sommer.

St. Vernon, Wash.

De Gunderion afgik ved døden tidlig søndag morgen den 16de Sept. under et ophold i Idaho. Han var da paa veien hjemover fra Rochester, Minn., hvor han havde søgt Lægehjælp. Døden kom ikke uventet, da Gunderion havde været sygelig en længere tid. Begravelsen fandt sted torsdag den 20de dennes. Menighedens prest, past. D. C. Heimdahl, holdt først en kort andagt i hjemmet. I kirken talte formand L. C. Foss og pastor L. Haasmussen paa norsk; afsedes prest talte paa engelsk. En skrifvelse fra past. W. A. Christensen blev oplæst. En overmaade stor forsamling overværede begravelsesriten. Nordfæstelsen fandt sted paa Fir-Gowan menigheds, grøntplads ved Williston, hvor flere af afsedes familie allerede boiler.

De Gunderion var født i Værdalen, Norge, den 22de Juli, 1852, af foreldrene Gudmund Rostenen og hustru Johanna. I 1866 kom han sammen med forældrene til Amerika. Efter et kort ophold i Goodhue county, Minn., sluttet familien vestover og slog sig ned i det nuværende Winnebago county, Syd Dakota. Da han havde naaet myndighedsalderen, tog afsede hjemstead her, i nærheden af Warleton. I sin første hjembygd blev han meget benyttet i det offentlige liv. Han var i 12 Aar postambuler i Republican. Desuden blev han ofte af sine medborgere indvalgt i forskellige township- og county befillinger. I Aaret 1897 flyttede han herud til Skagit county, hvor han først drev en farm ca. 3 mil syd fra St. Vernon, men slottet for nogle Aar siden ind til byen. Afsede var en af countiets mest velstående og indflydelsesrige mænd. Han var president for St. Vernon National bank og havde vidt forgærende forretningsinteresser. St. paalidelig og forstandig var han agtet og æret af alle, som lærte ham at kjende. Den 28de mai blev han viet til Miss Ane Marie Johnson, Egtelshabet blev vellykket med 12 børn, hvoraf følgende fire lever: Oscar, Ida, Louis og Lillian. Mrs. Gunderion døde den 8de Februar 1915. Afsede efterleves af to brødre, Peder og Martin, som begge bor i Skagit county. Menigheden her har lidt et stort tab i Ole Gunderions bortgang. Han var en af fristerne, og dens vel saa ham varmt paa hjerte. Man saa op til ham som en fader. Hans hus var i mange Aar et slags hovedkvarter for menighedsarbeidet.

Talrige er de møder af forskjellige art, som er bli holdt der. For ungdomsarbeidet viste han stor deltagelse og fortaelise. Han glædet sig over at kunne være sammen med de unge og var selv en tid medlem af ungdomsforeningen. Hans kammerfællse var vel kjendt ved vore ungdomsmøder, fredsmøder og andre forskellige sammenkomster. Han har flere gange givet større summer til forskellige siemed. Indtil sidste sommer var han suppleant for kirkeaaidsmedlem fra Pacific distrikt af byen. Det bedst som han liges om afsede er dog det, at han var en from, ydmyg kristen. Efter hans egen besjættelse en kort tid før han vandret bort, for vi have det haab og den trost, at han nu er gaaet hjem til hvilen, der er tilovers for Guds folk. Gud selv trøste med sin rige trost de efterladte forældre og børn. Han gæve dem lyst og kraft til at træde i sine fædres forfødder!

COLE MARTIN CO.
926 PAC. AVENUE
HAR MEGET STORT LAGER
AF BØGER FOR ALLE SKOLER, FOR HJEMMETS BIBLIOTEK OG FOR ALLE SOM LÆSER. DE HAR GLOBE-WERNICKE BOOK CASES, WATERMAN'S PENNE, SKRIVEPAPIR OG ALT SOM FAAES I EN MODERNE BOGHANDEL.

Ballard (Seattle).

Jagen aftenang søndag, da alle vil høre dr. Stub (norsk) og prof. Bee (engelsk) i Plimouth kirke paa 6th og University st. 3:30.
 Mandag møter Guild hos Sankes.
 Tirsdag møter Betlehems menighed for at fremme over eiendommens overdragelse.

Tusdag kl. 2 møter Zion's kvindeforening i anseet.

kl. 8 møter den nye menighed i "første kirke." Spørgsmaal om prestetaldelse vil komme frem.

kl. 8 møter alle kirkeforene i Seattle's lutheriske kirke i den svenske kirke paa 9de og Siemart.
 Torsdag holder "første menigheds" ungdom sit første møte.

Stanwood, Wash.

Der blir norsk Prædiken i Stanwood kirke søndag kl. 11.
 Fæderne kvindeforening møder onsdag 3. oktober hos Mrs. Wetterstrøm.

Gamane kvindeforening møder fredag 5te Oktober hos Mrs. G. Solm.

Nybyggmand Carl D. Nuan døde i sit hjem i Stanwood lørdag og blev under natmændelig stor deltagelse begravet fra Stanwood kirke sidste mandag. Han overlodes af sin hustru, 4 børn, sine gamle forældre, broderen Alfred, og søstrene Mrs. N. S. F. Andersen og Mrs. past. Haasmussen. Afsede var Luther College gut fra 80-aarene, senere freibrentende han Pacific Lutheran Academy i Parkland og har i mange Aar været medlem af handelsfirmaet S. M. Thompson Co. i Stanwood. Han var en venlig og høflig mand og havde en flare venner. Han bofste op i et godt kristeligt hjem og har boet ved Stanwood i 35 Aar. Han blev dødt i Minneapolis og konfirmeret ved past. Bergesen.
 Gud velvillige hans minde.

"At være i verden og ikke være af verden."
 Liv i Gud er det som stiller, livets lov her grænser stiller, den kan ikke visses bort. Zoelget mellem de to riger lever i liv og væsen stiger, frigten røber træets fort.

Er dit borgerkab i himlen, da er findet skilt fra vrinden, som sit al har her paa jord. Høvedets sans kan dig ei hve, alt som Mandens liv vil hve maa befestes ved Guds ord.

Med alt lovlig kan du stræve som din stilling her vil fræve, dette gjer du alt i tro. Men du altid faar fornemme, bare Gud kan sjælen fremme, saa du eier sjælets ro.

Du af nyren lærdom tager flittig dig til nytte drager alt som ligger i din vei. Mens din aand har Gud til bolig, gjer du livets gerning troelig, men det latter alle ei.

Guds børn sjælen staar tilbage i hoad de skal foretage, være sig paa fis og land.

Flere "tracts" fra 7 til 30 acres hver af frugtbart dyrket Land i Parkland, Wash., nær Pacific Lutheran Academy.
 Til salgs hos
LOUIS LANGLOW,
 Berlin Bldg. Tacoma, Wn.

Ansoo Cameras Ansoo Films
 Cyko Paper
E. W. STEWART
 Camera Store
 939 Commerce St. Tacoma

Mor at verdens fangearme ikke kowler troens vorne fluffer ud "den første brand."

Endig barn sin fader beder: "Giv at jeg mig af dig leder, hvor jeg fardes ind og ud." Den som mine bud her følger faar en fred som Hødens følger, det er løftet ifra Gud.

E. Tuna.

Business.

Mor Stine sad en dag og striffede paa en strømpe. Nu og da saa hun ud mellem blomsterne i vinduet ned ad landeveien.

Der var to mil til stationen, og hendes søn i Amerika, Johan, havde forbudt hende at gaa den lange vei, nu da hun var over 85 Aar.

Hun havde været borte fra hjemmet i 23 Aar, og havde ifrevet nu og da og sendt fotografier af sig selv og de stæder, hvor han havde arbeidet. Den havde hun med stolthed vist sine besjættede. Det var, som om sønnen havde bygget disse huse, og Amerika, det underlige land lang borte, var for Stine bleven et helt eventyrland, hvor hendes store, pragtfulde Johan var en slags prins.

I 23 Aar havde hun ventet ham. Hun længtes efter ham, naar hun gik hjem fra den lille landstation, hvorfra han var taget med toget til Galesborg. Og nu havde hun længe været efter ham i 23 lange Aar. Hun forstod ikke selv, hvorledes han havde kunnet holde det ud. Om natten drømte hun om ham, om dagen tænkte hun paa ham, men altid laa der angst og ure bag tankerne. Hun tænkte i aviserne om alle de uluffer, der fløede i Amerika, og hun troede altid, hendes søn havde været med.

Hun havde lovet at komme hjem til hende, lovet det flere gange, Aar efter Aar. Men Aar efter Aar havde Stine forgyvedes ventet paa ham. Men nu skulde det være. Der havde lovet at komme nu i Aar, naar hjemlandet stod i sit jørgeste sommerfrud, og han skulde være hjemme i flere Maaneder og kjøbe huset og jorden frit til mor.

Hun havde det godt nu. Egen forretning i byen og en gaard paa landet, og begge dele passede han godt. Han var mand for at passe to ting paa en gang. Brevene indeholdt mest beskrivelser af hans frentidsplaner, hvordan forretningerne gik, business, — det ord forstod Stine ikke, men hun fik en instinktmæssig vilje mod det. Det var, som om "business" fegyslede hendes Søn til Amerika, og hindrede ham i at komme hjem.

Hun forstod ikke hvad "business" var, men hun følte, det var noget, som kunde gjøre et menneske hjerte koldt og fangelse det til verdslige ting. At dette tænkte Stine paa, naar hun sad og striffede og saa ud gennem vinduet.

Nu maatte han sikkert komme. Han kunde jo nok regne det ud, han, som havde været saa meget ude i den store verden. Håret i hjørnet tikkede ustandseligt og viste tiden, men den gamle fones tanker gik tilbage til de franske dage.

Heldigvis viste hun glemme den dag, da en af hendes mands arbejds-kammerater kom hjem og forstod at forkerede hende paa ulaffen. Han var faldt ned i graven og haaet sig ihjel. Jæden arbejderen havde talt ud, havde hun anet, at der var hendt en ulykke. Hendes anelser havde altid været rigtige, men hun forstod ikke hvorfor. "Det skal være saadan," rensionerede hun.

"Eg det, som skeer, er bestemt," tilføjede hun resigneret, da presten havde kaldet jord paa jisten.

Hun havde nu kun Johan tilbage at leve for. Havde han ikke været, vilde hun helst have sagt farvel til livet. Han var dengang 12 Aar, og hun fik lov til at beholde ham, til han var 15 Aar.

Da kom Amerikafæberen over ham, og han maatte afted. Han kunde ikke holde det ud hjemme, og hun kunde ikke holde ham tilbage.

Hun havde faaet et kort fra en Gy her og en anden der, og underlige navne havde de. Saa var der tanshed i nogle Aar, og da sørgede hun over ham som død. Men saa kom der penge til hende og et brev, hvori han fortalte, at han havde døbt det

strengt i begyndelsen, men nu gik det godt, og nu vilde han snart komme hjem.

Og nu havde hun ventet ham i 23 Aar.

Hun kunde slet ikke forstaa, at der var gaaet saa mange Aar siden den dag, da hun vidtede farvel til ham paa stationen. Men længselen holdt hende oppe, ellers havde hun ligget under jorden for længe siden.

Og nu længtes hun efter sønnen mere end nogeninde før. Hun vidste, naar toget skulde komme, og hun saa ham gaa hen ad veien gennem skoven — over broen og saa til sidst gennem haven derhenne og — ja, der var han jo!

Hun saa en skikkelse hoppe ned fra en vog og nærme sig huset.

Strikkefrønden sank i skjødet. Hjertet begyndte at slaa saa underligt.

Hun vilde ikke se ud. Hun vilde høre ham banke paa døren. Han var en stor, rank ungling, da hun reiste. Hvordan mon han saa ud nu, naar han kom fra det underlige land saa langt borte. Han lignede vist en prins.

Og alle de ting, han vilde have med sig! Hun havde lovet hende silfvetærklæder og fine albums og kommetærklæder med amerikanske og svenske flag paa, og en rigtig silfkesjole og — ja, hun kunde slet ikke huse alle de ting, han i sine breve havde lovet at tage med til hende.

Men han selv, Johan, vilde jo komme, og nu hørtes kun hans skridt derude; det var 23 Aar siden hun havde hørt de skridt.

Nu bankede det.

Hun kunde neppe rejse sig fra stolen. Hun maatte støtte sig til væggen.

Men saa kom hun til at tænke paa, at hendes Johan ikke maatte se hende svag og tro, at hun ikke var raff. Ellers kunde han jo blive bedrøvet over det.

Med dirrende hænder dreiede hun nøglen om i laasen og aabnede døren.

Der udenfor stod — postbudet! Hun stirrede først paa ham, derefter sigede hun om dag døren for at se, om Johan ikke havde glemmt sig der for at narre hende. "Dor er han?" spurte hun postbudet.

"Mener mor Stine sønnen? Han var ikke med toget. Men her er et brev fra Amerika."

Hun mærkede ikke, at hun tog det. Hun mærkede det først, da hun var alene og havde fiddet nogen tid og stirret ud ad landeveien, hele tiden i haab om at se sønnen foranne.

Men der kom ingen.

Saa tændte hun et lys, satte sine briller paa, aabnede brevet med en haarnaal og begyndte at slæve sig igjennem linjerne.

Allerførst fik hun fat i en bankanvisning. Hun lagde den tilside.

Det var et løseligt brev, og den gamle forstod det ikke alskammen, men saa meget fik hun ud af det, at det havde været Johans mening at vilde rejse, men at han i sidste øieblik var bleven forhindret af business. Det var aldeles nødvendigt, ellers vilde han tabe en masse penge. Mor maatte forsøge at vente et Aar til, men saa vilde han ogsaa aldeles sikkert komme. Hun vilde imidlertid sin erstatning sende sit fotografi og funde meddele, at han var raff, og saa kom der en lan gleskrivelse af alt det arbejde, han havde, og alle de penge, han tjente.

Den gamle læste brevet et par gange igjennem, men kunde ikke rigtig forstaa indholdet. Hun havde jo lovet bestemt at komme i Sommer. Hun havde jo leet ham gaa paa landeveien — over broen — gennem marken, skoven og engen. Og hun saa ham jo komme nede ved grunden.

Og saa var det kun postbudet — et brev og en anvisning!

Medens hun stirrede frem for sig, tog hun mekanisk brevet, aabnede det og lagde det paa bordet sammen med anvisningen. Hun saa nogle ubegribelige ord, nogle tal og et portret. Men i tankerne var hun hos sønnen. Saa tog hun portretet. Hun kunde se, det lignede ham. Men de milde, barmhjertige træk var borte, og hun sølte sig helt fremmed overfor denne magre mand med det skarpe blit.

A 1917
Baking Powder
 Crescent Baking Powder står i harmoni med progressivitet. Det er modernt. I stillet for en jæringsprocess har den två. Detta tillförsäkrar om att degen aakert jäser. Med blott en process är det tvifvelaktigt om den gör det. Den utmärkta sammansättningen af Crescent, jästpulver ådagalades i Panama Pacific exposition, där det i täflan med andra vunn guldmedalj. Detta bakpulver kostar blott 25c per pound.

CRESCENT
 Seattle, Wash.
 San Francisco Los Angeles

Norske og Svenske Importerede
- Matvarer -
 Send efter Prislister.
 "Dept. 16."
Alaska-Norw. Importing Co
 116 Second St., Portland, Ore.

Vor Beholdning af
S K O
 for Mænd, Kvinder og Børn er fuldstændig.
 Alle Størrelser.
Samuelson & Berg
 1110 South K St.

- MOHR -
 Har alle Slags
FARM REDSKABER.
HENRY MOHR HARDWARE CO.
 1141 Broadway Tacoma

Rød Chinook Laks
 Hvid Chinook Laks
 Sort Torsk
 Røget og "kipperet" Flisk og ferak Flisk altid paa Lager.
 15th & Dock Streets
 Skriv til os paa Norsk.
NORTLAND FISH CO;
 Phone Main 138. Tacoma, Wash

MONTANA LAND.
 Cheap wheat and stock sections in central Montana. They run all the way from \$7.50 to \$25 per acre. For description and prices write C. O. Kittelsen, 2097 Montana ave., Billings, Mont.

MÆND!
 Vil I ha en **SUIT** syet efter Bestilling, som passer og varer, lad os sy den. Importerede tøier. \$25, \$30, \$35
Brewitt Bros
 1217 Pacific Ave. Tacoma

Damer og Herrers Suits
 syes efter Bestilling. Garanterer at hver Suit passer. Specielt rimelige Priser.
Eleventh Street Tailoring Co.
 311 So. 11th St. Tacoma

NORSK SLAGTERFORRETNING PALACE MARKET
Ole Jacobsen
 Eier.
 1554 Broadway Main 423

Dr. J. L. Rynning
 Norsk Læge
 1625 National Realty Bldg.
 Kontor Timer—2 til 4 Efter. Om
 Spørgsmaal Iftale
 Tel. Main 7683, Madison 1003
 Tacoma Wash.

Dr. C. Quevli
 Behandler Sygdomme i
 Øren, Næse, Hals og Bryst.
 Kontorid Kl. 1—6 e. m.
 Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
 Kl. 7—8 e. m.
 Kontor: 801-7 Fidelity Bldg.

Telefon: Kontoret Main 3378.
 Privatbolig Main 877.
Dr. Petersen-Dana
 LÆGE OG KIRURG
 220 Scandinavian-Am. Bank Bldg
 Kontorid: 11—12 Form., 2—4 Em.
 og 7—8 aften. Spndage 12—1.

Lien's Pharmacy
 Skandinaviske Apoteker.
 Ole B. Lien. Harry B. Selvig
 DRUGS, CHEMICALS,
 TOLLET ARTICLES,
 Recepter udfyldes nøjagtig

C. O. Lynn Co.
 Skandinaviske Begravelsesbureau
 910-912 Syd Tacoma Ave.
 Main 7745 Tacoma, Wash.

Broadway Dental Offices
 Dr. Morton — Dr. Hutchison
 Managers
 Good dentistry at modern prices.
 Plate work and extracting
 specialist.
 937 1-2 BROADWAY

P. OSCAR STORLIE
 Begravelsesentreprenør og autoriseret Balsamerer.
 DET ENESTE NORSKE
Begravelsesbyrå
 I TACOMA
 Alt henbørende til Begravelser, Klæde, Ligning, og Betsjening Indbetalt, fra \$40.00 op.
 Tel. Main 1122.
 5034 Union Avenue, So. Tacoma

Anthony M. Arntson
 NORSK ADVOKAT
 614-5-6 Fidelity Bldg.
 Phone Main 6305
 Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER
 NORSK ADVOKAT
 561-3 Lyon Bygningen
 Tværs overfor det nye Courthouse
 3rd & James Seattle, Wash

Phone Main 2233
PETERSON
 PHOTOGRAPHER
 Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
 993 Tacoma Avenue

DET ER LET AT TILFREDSSTILLE ALLE.

 Server for "Brick Ice Cream"
 Tag hjem en "brick" for dinner. Phone Main 7319 for Priser i større Kvantaer, for Selskaber eller "socials."
Olympic Ice Cream
 "THE PURE FOOD CREAM"

Tre Goder:
"Tacoma Maid"
"Kona Blend"
 Express Coffee,
 Eders Grocer sælger disse Sorter Kaffe
Kona Koffee Ko.
 Wholesale Roaster

Det kunde ikke være hendes søn. Men hvis det var ham, saa var det nok dette „business," der havde forandret ham derover og hindret ham i at komme hjem til mor. Business havde nu holdt paa ham i 23 aar, og han havde en anelse om, at det altid vilde hindre ham i at komme tilbage.

Sine holdt hænderne for ansigtet og saa i aanden sin søn for sig. Saa kom en liden gulbaaret gut springende omkring.

Saa lagde hun sig paa sofaen. Højt fastede sit skjær og paa et øjeblik var hun borte. Det forestillede jomfruen Maria med Jeshu barnet. Mor Stine saa paa billedet, saa paa den blaa kasse med de gyldne fanter. Hun saa mest af alt hen paa det lille Jeshu barn paa armen. Saaadan havde hendes Johan engang seet ut, inden „business" havde taget ham. Paa ganske samme maade havde han lagt arme om hendes hals, inden hun lagde ham til sengs, og de skulde til at bede „Gader vor." Under billedet stod „Die Gottesmutter." Hun forstod ganske vist ikke, hvad de fremmede ord betød, men hun var sikker paa, at det var noget ganske andet end „business."

Ved det flakkende lys forekom det Stine, som om billedet blev levende, som var det hende selv, det forestillede, og lille Johan, der hærligt lagde armen om hendes hals. Hun følte barnets bløde hænder klappe sin kind og sætte hans hoved mod sit.

Hun var ikke mere alene. Hun havde faaet sit barn tilbage.

Da med sit barn saa armen vandrede mor Stine ind i sit hjærme.

Gjør noget for Herren.

Den frygtelige kamp ved Gettysburg var tilende. Mandt de faarede, der saa spredt utover slagmarken, befandt sig ogsaa en feltpræst, ved navn Westman, der havde faaet sin ryg ødelagt, idet han var kommet under sin hest, da denne styrte. Den lange kasse nat beredte sit mørke ud. Mens han nu saa der i de heftigste smerter, ude af stand til at røre sig, hørte han i sin nærhed en si med bag, døende stemme: „O Gud! O Gud!" Hans interesse blev straks vækket, og under voldsbomme anstrengelser og mange smerter væltet han sig fremover, til han kom paa siden af den, som saa og stønnede. Med ansændelse af at sin kraft talte han saa til den døende om frelse ved Kristi blod og lyfte for ham gennem dødsflaggens døl.

Tændelid kom to soldater over feltpræsten. De la ham paa en bævre og foralte ham, at i nærheden laa et kaptein i dødsdamp. Straks var præsten færdig til at la sig bære didhen. Saaledes vedblev han trods sine egne store smerter at prøve for faarede og døende om den Herre, som var overvundet døden og bragt liv og uskrankelesighed for lyst. Svømmet ved, kampf var aldrig træstærkere ord gaat over hans læber end hin skrællende nat paa den blodige valplads!

Men for hans egen del — mon han kunde fundet noget, der ga ham større lettelse og lindring i hans egne smerter, end dette hans arbejde for at hjælpe andre? Jeg tror det neppe. At bli liggende, laaret, ryg, tarme efter time, mens natten langsomt slæbte sig frem og saa ikke at ha andet at gjøre end staa og jamme sig — det maatte dog vel være skrællende og saa glemt sine egne smerter under iver for at bringe faarede og døende kamerater tryk ved at forlænde naadens og livets ord for dem.

Vi skal ogsaa i dette stoffe lære af verdens barn. I modgang sender ikke de noget andet hjælpemiddel end arbejde. Vi har bedre midler at benytte sig af, men alligevel er ikke den formaning overflødig: Gjør noget for Herren.

Hvem skal det tilhøre, som du har faaet? Den bekendte hofbrødrant Fremmel fortalte engang om en menighed, som overrasket sin afholdte præst ved paa hans 50-aars jubilæumsdag at

forære ham en gravsten, hvorpaa der stod skrevet: „Der vilter vor tros mangearige skælsørger hr. — — — — —, død — — —"

Stærkere end præsenterte med megen glæde sin gave, præsten tog imod den med adskillig mindre glæde. Men da de havde forklaret ham, at fremtiden skulde si saa meget som saa: deres hære præst maatte ikke reise fra dem, men maatte bli hos dem til sin sidste, ialde ende — da forstod han mening med gaven.

Da ja, vilde det være saa galt, om der blev stillet en gravsten foran hvor lusder med indskriften: „Her vilter den troeste ægteskælle, den hjærlygte far, de fattiges velgjører osv. Naar man nu hver dag maatte gaa frem forbi og vel prøve sig selv efter denne indskrift, hvad saa? Al, der er mange mennesker, som bereder andre mere glæde ved sin død end ved sit liv. De forestræffer at gi med den kolde haand istedetfor med den varme. Og selv da skal de det kun, fordi de er jergelig nødt dertil.

Jeg tillod mig engang i en stor forsamling at si, at før jeg foretog nogen indsamling blandt dem, vilde jeg først et stieblik staa med i dødsriget og spørre de gamle forretningschefer: „Hvor meget skal dit firma paa jorden tegne, at ikke dets indbegreber skal komme did, hvor du er?" Da jeg vil visuelig høre store hummer nævnt. — Daegter fa en herre til mig:

„Deres tale var skrællende, det gif mig faldt nedover ryggen."

Teller Missions Parochiem.
 (Forts. fra side 1.)

Siden er lidt lam i benene, saa hun har lidt vanskeligt for at gaa og ofte om nætterne laar hun hysteriske fremgaaige anfald, som kan gjenta sig op til fire gange paa samme nat. Hun skrifer da ubegaaliga og ufer og vrir sig, mens skimmert staar hende i munden. Det er et trist og rystende syn haade at se og høre paa. Bertha, Hebera og Elizabeth er alle tre smaa piger omkring 8 aar gamle. Den fyrste og den sidste er halvbloods og dne tredje fuldbloods. De er nogle fine smaa, som næsten er for „ældre" til at leve blandt estimoerne.

Dise børn har da faaet sin daglige undervisning sammen med menighedens børn i skole, søndagsskole, kirke og hjem. Meget dægt har vært lagt paa høflighed, renslighed, orden, lid og grundighed i alt arbejde. Over eneften morgen og often har vi had vor regelmæssige andagt. Om morgenen har vi i den senere tid læst fra Biblen, og om aftenen litt fra Lasches Søndagsbøf.

Velbedrøftigheden har vært god i vinter. Endel forskjælle har her dog vært litt av. Det kan vel neppe undgaaes. Men ingen farlige og smilfomme fuldkommer. Ingen dødsfald blandt børnene. Intet brandtilfælde eller nævneværdig ulufstestilfælde. Saa i den henseende har Gud paa en forunderlig maate holdt sin beskyttende haand over os og børnene. Matforholdene har vært saa og saa. Naar man skal bestille alle ting, som trænges for et helt aar, et halvt aar i forveien, er det jo selvfølgelig, at noget kan glemmes eller ikke bli bestilt tilstrækkelig av. Dog er vi endnu i live. Det har nok vært vanskeligt for kvinderne at finde noget avvælsende at ippe mangen en gang, tænker jeg, men de har vært fortløddige og flinke, saa vi har ikke noget at slage i saa henseende afsevel. Litt haart har det dog vært for Mrs. Danfen, som ikke taaler at ippe en stor kvantitet av bermetif. Dette er noget, nye folk burde gjøres fortrolig med. Li taaler de ikke at ippe bermetif, som vi jo nødvendigvis maa bruge mest, blir det nok saa tar soft. Og en ufürtelig mæsse av mat gaar der til ogsaa, naar hele menigheden skal bespises med middag hver søndag i aaret og hele skolen hver dag saa længe terminen varer. Saa godt som ingenting er bli bortskjænt. Vi har forsøgt at vaske nøie paa i tøveir, frost og regntid.

Dog er der een ting, vi alle heroppe ønsker vi hadde. Og det er mere lekstøi og flere bøger for børnene og til dels ogsaa for ungdommen. Dette er en meget isofert plads

saavel sommer som vinter, og noget mere avvælsende til at fordrive tiden trænges faare. Vediggang er roten til alt ondt." Vi har en meget god fonograf a dæilige musikplater, som missionsaren fik av mr. Lindeberg, og som blir brugt ofte. Men det vilde ikke skade, om vi fik nogle flere nye. Er der en eller anden, som vil sende os nogle nye gode plater? Derfor der er, saa bed først om en liste over, hvad vi allerede har, saa de slipper at kjøve duplikater. Billedbøger trænges faare. Dette kan vi ikke saa nok av, ei heller andre lekstøie, gode bøger. Børnene har bare to letere i huset, sjaf og „fourteen." Dise er aldeles utilfelle av brug. Skjære, send nogle fler. Fodbold og baseball og andre idrætsleler vilde ogsaa bli velkomne. Der er missionsarbeide for ungdomsforeninger. La flere saa sig sammen og gjøre arbeidet systematit. Det vilde da kunne gjøres lettere og billigere. Men hvis luter paa egen haand. Underhandle med autoriteter, som sender til forholdene og hvad der mest trænges.

Zjenerhjelv har vært mangelfuld ved hjemmet. Estimoerne er saa ustabile. De er ikke at sole paa. Og at arbejde paa et og samme sted i længere tid lker de ifet ikke. Har de foat nogle daler er de fornøit og slutter. Naar da disse er ødelagt og de ikke har mere, kommer de slæntrende igjen. Ei heller kan vi her høre dollensombest hvor der er saa mange barn. Saa Missianaren har nok vært alene for det meste med hele skellet i vinter. Det har ikke vært saa let og en av de ting, jeg set ife har litt. Her har mangen en gang vært saa megen „fjæne ved bordene," at en snart kunde finde tid til at forberede litt til søndag. Sol her forfætted med samme plan som før, vilde jeg foreslaa, at her ansettes to hvite mænd. En noget ældre gift mand mellem 35 og 40 aars alderen med en liden familie til at være præst og bestyrer, og en yngre ugift gut, alvorlig og kristeligindstillet til at være prestens medhjælper. Da tror jeg, her kunde gjøres bedre arbejde. Men een mand er tilstrækkelig, hvis ikke flere børn blir lat ind og ingen skole holdes om vinteren.

Har det gaat godt i hjem og skole, takker vi dog Gud mest for, at det har gaat godt med alle firkellige forretninger. Vi i alt er der i de tre menigheder bli holdt 61 gudstjenester. 237 sjæle har nuibet modberet. 18 bli døpt, 2 begravet, 2 var viet 2 konfirmeret. Lileledes har vi had menighetsmøte hver maaned siden jul i Teller menighet og søndagsskole hver søndag i længere tid. Ved julegudstjenesten hadde vi 85 tilhørere. Norresten varierer det mellem 50 og 100. Miss Eneftvedt fier, kirkefjeningen har vært god. Ven og evangelium er bli fremholdt efter bedste evne, saa enkelt og let forståelig som muligt. Vort ritual og tekstter er ogsaa bli fulgt efter evne. Folk er altid bli brukt haade ved bøn og præken. Børne lutherke isolmer er bli sunget flittigt med kraft og begejstring ved hvert eneste møte. De unge har mest frem næsten likesaa troverdig som de ældre, og aldrig har noget hat noget at slage paa gudstjenesten. De har ofte takket og lyttet med interesse og vaaltan, ne hadde utbøtte av det. Gud alene aren.

I missions tjeneste har missionsaren reist omkring 850 mil. Melserne har ofte vært tung, vanskelige og meget trættende. 230 forrettingsbreve og andre har vært frevet og sendt og nogle avisartikler. „Nurson Herald" er ogsaa bli intraducert i et par hjem. I alle dele, saa langt som det gif an, har vi forsøgt at gjøre vor pligt, og Gud har hjulpet.

M. V. Dette skrives ikke for at frekte. Har det gaat godt har vi alene Gud at takke derfor og ingen anden. Men som „ung og uvovet" utvendig fra et samfund til at bestore dette barnehjem og overta arbeids embede i denne missionsmark saa langt fra al anledning for en inspektion av og til Jones jeg det er høveligt og passende og ikke mere end min pligt fuldføit av rapportere, hvad der er bli gjort av vedkommende. At tvil undren og misstøinse kan da fjernes, eller hans arbejde om nødvendig bli freitfert.

Nogle ord til flutning.

Der maa jeg uvilkaarlig tænke paa, hvad vort. Stud sa ved farveimstet i Stionskirken kort før aoreisen. „Da hvis han skulde komme til at finde sin grav i ismarterne deroppe, som det har haardt med mange," oiv. Da maa jeg med et glædesfuldt hjerle takke den Almægtige og saa ikke er fied. Der har vært mangen en anledning for det, lige siden reisen hit og op til idag; men det har vel ikke vært Guds vilje. Han har snart alt til det beste og vil nu om nogle dage glæde os med hjemreise og møte med fjære. Skælvede mottog jeg kaldet, begyndte det og forstaa det, men har dog fra første stieblik av vært forvisket om, at det var Guds vilje. Det har vært trosten i tunge stunder. Det er det som har holdt motet oppe, gif et glad hjerle og tro. Og nu, da det endelige resultat foreligger, og vi kan se, derom vi vil, med flaresine, at saa har vært tilfredset, er det at haare, at de som tvilte og hadde sine betænkeligheder ogsaa maatte finne se Guds bestemmelse i det hele.

Atter føler jeg trang til at takke mine forefatte særlig da komiteen for den tillid og tro, den viste mig, og jeg haaber, I ikke er bli altfor meget skuffet. Aaret har vært til stor fremtidig andelig hjælp. La saa vil jeg takke kvinderne, Miss Eneftvedt og Mrs. Danfen, som har delt alle bekymringer, og arbejde, stri og strom med mig. Jeg vet ikke, hvorledes det hadde gaat, hadde det ikke vært for den hjærteogode og ædle Miss Eneftvedt og Mrs. Danfons gode motit ved hvert maaltid. Ofte var vi alle tre nedslaaete og ilde tilmode, men likesaa ofte glæde, vel tilfredse og jorneide. Tak ogsaa til alle dem, som har strengt til os gjennem vinterens løp. Det har hjulpet saa ufigelig meget. Naar nu da nye folk tar fat, la os forhætte med at skrive til dem. Tro mig, det har saa ufürtelig meget at si. Derfor skriv, om

det ikke er mere end nogle saa ord. Jeg vet, hvorledes det er at bli skuffet. Mange av mine venner, som loney at skrive til mig, svigter. La ikke nogen av os svigte de nye folk. De er fremmede, men la ikke det være nogen hindring. Vi kan alle bli brødre og søstre i interesse for jafen. Ei heller laut som saa, de er saa langt borte, at det tar saa længe, før det naar frem, at det kunde komme bort, osv. Det tar i regelen længe, det er fondt, men vort kommer fjelnden bort, og naar en liten bilien og oppmuntning tilliut rækker frem, gjør det saa ufigeligt godt.

Da saa ønsker vi de nye folk, som jo efter ligende skal ha hørt til Ganges innøde, velkommen i vor missionsmark og i deres nye kald. De er endnu ikke her, men naar de kommer overlates alt i deres hænder. Vi sender dem ikke; men Gud som kjender alles hjerter, har vel utset sin dem til forstaa at vise disse folk heroppe med vidnen i liv og præken veien til evig salighet og fred. Velkommen da, i Herrens navn. Han bevarer eder i alle farer, og ihærse eder i alle vanskeligheder. Saa give eder alt, der trænges, faaar der fra eders treaarige vjerle her kunde mel-des fremgang, vest og megen bellig-nesse. Vi ber om det i Jesu navn.

J. Gulhaugen.
 E. S. Germed slutter da mine breve fra Teller Mission, hr. redaktør. De bad mig at skrive, og det har jeg forsøgt at gjøre. Vi ber de nye folk forhætte, saa vi kan holdes a jour med dem i missionsmarken og hvad de foretar sig, saa vore missioner deroppe kan bli bedre kjendt og fremmet ved bøn og arbejde av dem, som er hjemme.
 Venligt,
 J. Gulhaugen.
 Den Norsk Lutherke Kirkes i Amerika Mission i Teller, Alaska, 29de Juli, 1917.
 Hjærteilig tak skal Gulhaugen ha for de interessante og gode breve!
 Med.

SCANDINAVIAN AMERICAN LINE
 Fra New York
 "United States" 4. Oktober
 "Oscar II" 18. Oktober
 "Hellig Olav" 8. November
Amerika Billetter kan nu telegraferes til alstet og venner i Norge og Danmark mod Betaling av forholdsvis lav telegramsgebyr. Honvend Dem til Linjens nærmeste agent eller til
SCANDINAVIAN AMERICAN LINE
 The Chilberg Agency, N. P. C. G. P. A. 702 2nd Ave Seattle
 J. F. Visell, 1114 Pacific Avenue, Tacoma.

Parkland Mercantile Co.
 Stocks and Shill
 GENERAL MERCHANDISE
 High grade groceries and fresh meats.
 Prompt Delivery. Tel. Mad. 106 J 3

Godtkjøp af brugte Automobileer
 The Pacific Car Company, of Tacoma, Washington, kan give bedre Værdi i brugte Automobileer end nogen anden Forening i Nordvesten. Vi har en stor Beholdning af lette "touring" og "roadsters," af alle fabrikater at vælge af til laveste Pris. Vi er agenter for Packard, Hudson og Overland Automobileer og Republic trucks. Vor machine shop er den bedst udstyrede i Nordvesten, hvilket betyder den bedste Betjening til vore Kunder.
Pacific Car Co.
 North 2nd and G Streets, Tacoma
 Tag Point Defiance Car til G Street. Phone Main 1320

Uhre, Søl- og Guld-sager, Smykker
 til meget rimelige Priser
B. Paulson Hjørnet af 11 & K Street

YOUNG PEOPLE'S COLUMN.

TELLER NEWS.

(Continued from last week.)

Only one man, namely Mr. Frieding, is reported lost this year. Mr. Frieding's destination was only a few miles. As the weather was clear and mild he did not dress very heavily, but while on his way a fierce snow storm came up, and though Mr. Frieding had skis, he was not able to reach to any shelter. People made a thorough search for him as soon as the weather would permit but could find no trace whatever. This was in the early part of last fall. Most likely wild animals discovered the body long before spring, because they have not yet found him.

Albert, a native of our congregation, coming from the North with a somewhat big load on his sled fell through the ice this spring outside of Sandspit. The

natives are generally very careful and take no chances, but this time Albert was a little excused. The sun shone very brightly and low over the hills right in front of the dog team so Albert could not look ahead of the leader. The dogs passed safely over the thin ice but the sled was too heavy, the ice broke, and Albert, who stood back on the runners, went down with it. But thanks to the dogs; they did not stop but pulled the sled and Albert with it out of the hole. A native told me about the accident and as he was a little excited about it it did not run very smooth.

"Albert? You savvy Albert?" When I answered in the affirmative, he proceeded. "Albert come sandspit here. Albert no look. This fellow (meaning the sun) not much good; all de same here (pointing in the direction the sun was at the time of the accident.) Albert, not very much good look

here. Sandspit, ice broke — go down. Albert plenty water, all over! Dog no stop — dog pull in; all de same — Albert walk sled. Saly, Albert alright. Yja! Albert plenty wet. Little bit inside suly" (meaning he had swallowed a little water, too.)

That accident stopped the traffic on the ice this spring.

Hearing about such unpleasant incidents, the writer is glad he is through with his winter travels. But he also has some interesting and for the moment critical happenings from his year in Alaska, he wouldn't like to live over again.

For instance, the mail trip to Teller one Sunday afternoon, without a trail but deep snow when the weather was so thick and with snow constantly falling, that we almost got lost. Besides the open water between Teller and Nook that we would have to pass. We traveled about two hours in that dense thickness and were on the point of turning when the clouds suddenly broke open and lighted up beautifully,

just enough to show us where we were. We were heading to a point about 15 miles away from Teller. I don't know that I ever have welcomed a rift in the clouds more than I did this. And the most peculiar of it all was that, just as soon as we had changed the direction and turned the dogs to Teller the clouds rolled together again and we were left in the same thickness as before. However, we reached Teller safely, although we could not see it but half a mile away.

Or the time he got his nose frozen over the hills between Mary's Igloo and Council. That wasn't very pleasant traveling either.

Or the day he and a native got an involuntary ice-cold bath falling out of a boat, and the writer had to swim, with clothes all on about 200 feet to shore. The native was lying in the water near the collapsed boat unable to swim a foot, and was almost "under and gone" when the boys at last put out a boat and saved him. The missionary was glad he was borne i "drammenser" then.

Or the time, and this was the most serious case of all, when he almost slid with a big sledload of people into a large hole with rotten ice all around. Then he was really frightened. A party from Teller was going North camping. As they came by the mission they stopped over night. The following day I promised to take my team and help them get there, since they were many, had much provisions and only seven dogs. Knowing that my dogs felt exceptionally good just then, I asked for the largest part of the load. This was granted me, besides the two ladies and two children on the top of the load. While I got ready the other driver should go ahead, take the lead inspect the ice. It was already late in the spring and the ice was very poor. We caught up with them too soon, however, and since my dogs can not stand to be behind any team but must take the lead, we let them do so for a short distance. But coming to the place where Albert went through later I refused to go ahead but let the other man, who was more acquainted with the ice and conditions, take the lead. The dogs did not like it. We let the others come a long distance ahead of us. Then we let ours loose, but the dogs ran too fast, although I stood on the brake as heavily as I could, and they soon caught up. They wanted to press themselves ahead. Right in front of us was a big hole about 15 feet wide. I jumped on the brake with all my might, but fortune would that this slid out from under the sled. Now I was entirely helpless. For a few seconds both teams ran along side each other aiming blindly and straight for the hole. One of the ladies had sense enough to jump off but the others sat like nailed to the load. Then the other driver gained control over his dogs for a moment, seized my leader, swung both teams a trifle to the right and we stopped, in the last moment, just a few feet from the edge of the hole. We took a good long rest there, repaired the brake and continued, but this time walking carefully ahead and leading the dogs across the narrow strip of good ice with open water on both sides, and we reached the camping place safely. I had to return the same way alone but came through it without any more excitement. But passing the hole I stopped a little while and recalled the narrow escape. It looked dreadfully wide and open, cold and black. I thought we had reasons to be mighty glad and thankful that we did not go in.

But all this is needed, I suppose to make up a successful, interesting and never-to-be-forgotten year in the North, and to prove to us that "God still lives" and

"sees to his own." Matt. 10: 29-31.

"Yea, though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil for Thou art with me, Thy rod and Thy staff they comfort me."

T. G. Teller Lutheran Mission.

COULDN'T EXPLAIN IT.

An Irishman, who wasn't much of a hunter, went out to hunt one day, and the first thing he saw to shoot at was a bluejay sitting sumpily on the top of a fence. He blazed away at the bird, and then walked over to pick it up. What he happened to find there was a dead frog, which he raised carefully at arm's length, looking at it with a puzzled air. Finally he remarked, "Well, begobs, but he was a foine-lookin' bird befur Oi blew ther feathers off o' him."

THE EARNEST OF RESTORATION TO SPIRITUAL HEALTH.

Physicians tell us that if there be but one sound organ in a diseased body there is hope of recovery and health. Through this one organ nature sends its purifying and revitalizing energies in the effort to eliminate disease and effect a cure.

Mankind was spiritually diseased—sick unto death. Sin was the disease-germ destroying the body and eating its way into the very vitals with fatal results. As we say sometimes of some one stricken with a mortal malady, there was "no hope."

Then Christ became the one whole organ, the sound heart of humanity, "without sin." Through him God began to restore our wasted energies and quicken the currents of life. True Christians are the "members" of the body who are the first to share in that health. And through them, in ever increasing numbers, streams of healing are coursing from him throughout the organism of the race.

Christ is "the Life"; He is our Hope; He is the earnest of final restoration to the health of eternal youth!

En prisøggave.

Der stod allerede en vis glans om den unge mands navn. Skud hed han, og indent var han blevet med udmerkelse, glimrende begabet var han, og især var matematik hans styrke. Nylig havde han taget universitetets guldmedalje for en prisøggaves behøvelse, og professorernes velvilje var han sikker paa. Slet under, om det svimlede lidt for ham. Al denne virke havde gjort ham er og han var sit hoved høit.

Saa var det, just som det gif ham allerbedst, efter folks mening, men temmelig daarlig alligevel, maalt med Guds maalestok, at han blev stanset paa sin bane.

Gud er jo trofast, og i sin kjærlighed lader han nitet middel uforøgt for at saa os retvendte, at Satan ikke skal bedrage vore hjerter. Og Gud staar de hoffardige imod, men de ydmyge giver han naade" (1 Pet. 5: 5) — Det var Skuds gamle vest, Gud bragte til at stanse ham, den prest, han havde goact til konfirmationsforberedelse hos, og som han fra den tid holdt saa meget af. De med-

tes en dag og kom til at tale sammen.

"Det glæder mig, Skud," sagde den gamle prest. "at det gaar dig saa godt. Jeg hører jo alle begjær fra, at du er saa duglig, og især skal du være istand til at løse de vanskeligste gaader og finde det rette svar paa alle spørgsmål. Prisøggaven løste du jo med glans. — Jeg har forresten ogsaa et spørgsmål, som jeg havde lyst at prøve, om du kan svare paa. Saa, du behøver ikke at give mig svaret lige nu; men du kan jo tænke over det. Du skal du høre."

Og den unge mand stod overfor den gamle prest med alle sine fanter lystnaagane og parat til at tage fat med hele sin berømte skarpsindighed.

"Det er saamaaned bare dette enfoldige gamle spørgsmål," sagde presten, "som Jesus fra først af har fremfat. Det lyder laaledes: "Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men tager skade paa sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?" Tænk nu over det, Skud, og prøv, om du kan finde det rette svar paa det spørgsmål."

Og saa gif prestens Men det ord borede sig som en pil ind i Skuds hjerte, og Herren stod som di, saa han fandt det rette svar. Og det fandt han, da han fik sin sjæl frelst ved Jesu blod. Saa havde han vundet den himmelske prisøggave.

Dugdraaben.

Det var en augustmorgen. Jeg boede paa en bondegaard ude i en dansk landsby, saadan en rigtig gaard, hvor man bliver vækket af hønsenes kaglen, soarenes og hjerternes morgenkonversation og bogterdrengeus kistige morgenlang. Jeg sprang op og gif ud i den dejlige have. Den friske morgenluft strømmede mig indse, iltede blodet, forfriskende som et bad. Diet jagte ud over ja og skov, der kappedes om at faa fte landskabet. Solen skimmede og lærfen sang. Det var som alt inden i mig og uden om mig endes om at iftemme: "Deilig er jorden!" Jeg tog din bibel frem, og Herren talte til mit hjerte, som han kun kan gjøre i morgensens aarle stund, da hjerter er tomt for det jordiske livs traubhed og beparlighed.

Da blev jeg opmærksom paa en klar gjenstand i græsset, der med kraft tilbagefendte solstraaerne. Jeg bøjede mig ned for at se. Det var en dugdraabe. Men hvilken lysfulde iføggumede ud fra den. Det var som en strøm af lys, saa jeg næsten ikke kunde taale at se paa den.

Svorlechts kan en saadan draabe rumme en saadan lysmængde? tænkte jeg. Da slog det mig. Det er fordi den er ren — ren som en diamant — uden et smag af støv eller urenhed til at skygge for solens klare straaer. Derfor ligesom draf den af solens lys og blev selv til en liden sol, der lyste og glædede andre.

Sviffen lærdom for os ligger der ikke heri? Om jeg havde taget en draabe fra græsset, vilde den ikke have funnet rumme en brødel af dette lys, der kom fra den lille perle. Hvorfor? Fordi den var saare ren.

Kristen! Her er en lærdom for os. Renhed, renhed. Jo mere renhed, jo mere belysning og fulde i og fra Gud. Jo mere renhed, des mere glæde og virkelig ubbotte af hvet i Gud. Jo mere indflydelse paa andre.

Derfor lad vort valgbrag blive: Renhed! Renhed! Renhed!

The Pacific Lutheran Academy and Business College

This institution is no experiment. It will begin its Twenty-Third Year October 15,

with a strong faculty of efficient and experienced teachers.

Its work is FULLY ACCREDITED by the University of Washington, where for many years its students have had a high rating.

It has a beautiful and healthful location; a fine campus, equipped for baseball, tennis, croquet, and other out-door games; a massive five story brick building with steam heat and electric light; a splendid gymnasium, equipped with running track and apparatus for indoor games and exercises; a well furnished laboratory, and a library of about 5,000 volumes; a large number of instruments for band and orchestra.

Its entire indebtedness will be paid out of the Memorial Fund, collected by the Norwegian Synod, and thus unhampered by debt, it will enter upon a

New Era of Usefulness

As a war emergency, school will this year be conducted only THIRTY instead of THIRTY-SIX weeks, as in former years. This gives self-supporting students an opportunity to continue their work until the rainy season begins. The school work is so arranged that students will receive full credit for 36 weeks' work in the branches they pursue.

To make the school accessible to the many who this year can attend but a short time, the school-year has been divided into 3 terms, of 10 weeks each:

The FALL TERM begins October 15, and closes December 21; The WINTER TERM begins January 7, and closes March 15; The SPRING TERM begins March 18, and closes May 24.

The School offers thorough instruction in the following branches:

- English Grammar, Spelling, Literature, Composition, Rhetoric, Public Speaking, Orthoepy; Beginning Latin, Caesar, Cicero and Virgil; German Grammar, Composition and Literature; Norwegian Grammar, Literature and Composition; Higher Arithmetic, Algebra, Plane and Solid Geometry; Physiology, Physical Geography and Physics; History of the U. S., Civics, and General History;

- Bookkeeping, Penmanship, Commercial Arithmetic, Rapid Calculations, Letter Writing, Commercial Law, Business Forms, Shorthand, Typewriting, Correspondence; Bible History, Bible Study and Church History; Piano, Organ, Violin, Band and Orchestra; Special Classes in English for Foreigners.

The cost of Tuition for one term is \$20; for two, \$35.00; for three, \$45.00. The cost of tuition and heated and lighted room for one term is \$40.00; for two terms, \$70.00; for three terms, \$90.00.

Board will be furnished at actual cost, estimated at from \$2.50 to \$3.50 per week, depending upon the kind of board desired. The students in the dormitory elect an advisory committee to determine the quality of food wanted, the price of board, and the like.

There is at present, and will be for a long time, a great demand for well trained help in all lines of business. Young men and women will therefore do well to avail themselves of the education and training which THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY offers.

Students who desire to enter school are invited to write to the principal and state what line of work they intend to follow. He will be pleased to advise them, and answer any questions relating to the school.

Address: N. J. HONG, Principal, Parkland, Washington

Abonner!

Auarter!

"Pacific Herald"

Abettering

John Blaauw Ad Agency

207 Nat'l Realty Bldg. Tacoma

60 Downs Bldg. Seattle.